

Arrest

nr. 69 489 van 28 oktober 2011

in de zaken RvV X; RvV X en RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X die allen verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS loco advocaat V. MOUBAX en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwam volgens hun verklaringen op 13 april 2010 het Rijk binnen en dienden op 14 april 2010 een asielaanvraag in. Op 31 mei 2011 werd voor allen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Onderhavige beroepen zijn gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Faisalabad (Pakistan). U zou een Ahmadi- moslim zijn. U zou twee winkels hebben gehad in Pakistan. Er zou een valse zaak tegen u uitgevaardigd zijn wegens ontvoering van een kind in 2006. In 2008 was er een incident met uw zoon (H. M. S.; O.V. nummer X) op zijn school. In 2009 zou uw

echtgenote (N. W. S.; O.V. nummer X) overvallen zijn. In 2009 en 2010 zou u bedreigd zijn door molvi's van "Khatme-e-Nabuwwat" en winkeliers in de buurt. Uw winkel zou ook op een 'target lijst' staan. Er zou een First Information Report ("FIR") tegen u ingediend zijn door B. in maart 2010 wegens prediking. U, uw echtgenote en zoon zouden verhuisd zijn in maart 2010 naar Lahore bij uw schoonzus. Op 11 april 2010 zou u samen met uw echtgenote en zoon Pakistan hebben verlaten. Via Lahore en Abu Dhabi kwam u per vliegtuig aan in Moskou. Over land bent u naar België gereisd. Op 14 april 2010 heeft u hier samen met uw echtgenote en zoon een asielaanvraag ingediend. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw eigen oude identiteitskaart, de oude identiteitskaart van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de lijst waar uw winkel op vermeld staat en vertaling, een verklaring aangaande de verandering van uw telefoonnummer en vertaling, een First Information Report ("FIR") betreffende uw neven, een algemene dreigbrief, donaties aan de Ahmadi-gemeenschap in België, foto's van uw huwelijk, een foto van een vermoorde vriend, foto's winkels en uw eigen winkel, een krantenartikel uit 1985, een lijst met martelaren, documenten aangaande uw winkel, algemene artikels over Ahmadi's, een krantenartikel uit 2009 en een Cd-rom met transcripties. Na het gehoor (dd.18 mei 2011) legde u een bewijs van uw functie, die van uw echtgenote en zoon in de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan neer, uitgevaardigd door de Ahmadi-gemeenschap in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen. U verklaarde een vrees te kennen voor de Pakistaanse autoriteiten en voor de "Khatme-e-Nabuwwat". Wat betreft uw ingeroepen vrees voor de Pakistaanse autoriteiten, beweerde u dat er twee "FIR"'s tegen u zouden ingediend zijn. U verklaarde dat er een eerste "FIR" tegen u werd ingediend in 2006. Iemand zou uw telefoonnummer misbruikt hebben om losgeld te eisen voor een ontvoerd kind (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.10). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u deze "FIR" niet wist voor 1 te leggen (zie gehoorverslag CGVS p.10). U legde in deze zaak een beëdigde verklaring af dat u van telefoonnummer veranderde (zie gehoorverslag CGVS p.10). U weet niet of deze "FIR" is afgelopen (zie gehoorverslag CGVS p.10). U stelde dat u zich niet meer geïnformeerd heeft naar deze "FIR" (zie gehoorverslag CGVS p.10). Uw gebrekkige interesse voor de deze aanklacht van vijf jaren geleden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw huidige vrees voor de mogelijke gevolgen hiervan. Wat betreft de "FIR" van maart 2010 die zou ingediend zijn door Bakar moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet weet wie Bakar is, noch wist u waar deze "FIR" werd ingediend (zie gehoorverslag p.15). De politie zou naar uw vader zijn gegaan om het bestaan van deze "FIR" te melden (zie gehoorverslag CGVS p.15). U heeft deze "FIR" dus nooit zelf gezien. U legde van deze "FIR" ook geen bewijs voor (zie gehoorverslag CGVS p.15). U vroeg aan uw vader om de "FIR" te bekomen maar hij zou dit geweigerd hebben (zie gehoorverslag CGVS p.15). Het is weinig aannemelijk dat uw vader de "FIR" niet wil bekomen, aangezien dit een begin van bewijs zou kunnen zijn voor uw asielaanvraag. Uzelf heeft ook niet geïnformeerd naar de "FIR" omdat u geen tijd had (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dit is echter geen afdoende reden waarom u zich niet heeft geïnformeerd naar de "FIR". Uw totale gebrek aan inzet en interesse ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees wegens deze "FIR". Uw bewering vervolgd te worden door de Pakistaanse autoriteiten is dan ook niet geloofwaardig. Ook uw bewering problemen te kennen met de "Khatme-e-Nabuwwat" komt ongeloofwaardig over. U beweerde bedreigd te worden door een molvi van "Khatme-e-Nabuwwat" en door enkele winkeliers. U gevraagd, hoe u wist dat het om een molvi van "Khatme-e-Nabuwwat" ging, beweerde enkel dat er verschillende organisaties bestaan, waarvan "Khatme-e-Nabuwwat" er één is (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Dit vormt een onvoldoende verklaring. De dreigbrief die u hierbij aanbracht als begin van bewijs is een algemene dreigbrief gericht naar de gemeenschap in Faisalabad (zie gehoorverslag CGVS p.12). Bovendien betreft het een fotokopie van slechte kwaliteit. U persoonlijk werd in deze dreigbrief niet geïdificeerd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Ook de 'target lijst' waar uw winkel op vermeld staat is slechts een fotokopie. Deze lijst kan onder vele omstandigheden opgesteld zijn door iedereen. Ook is het bevreemdend dat hoewel uw winkel blijkbaar op deze 'target list' voorkomt, u nog tot maart 2010 in uw winkel bleef werken (zie gehoorverslag CGVS p.6). Indien uw vrees voor de bedreigingen reëel was, had u eerder kunnen stoppen met werken in uw winkel. Ook van de andere dreigementen tegen u, kunt u geen bewijs voorleggen. Uw vrees voor de "Khatme-e-Nabuwwat" is dan ook ongeloofwaardig. Voorts dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw Ahmadi-gemeenschap op de hoogte was van uw problemen, die van uw echtgenote en zoon (zie gehoorverslag CGVS p.16). U gaf aan dat uw president van de Ahmadi-gemeenschap u niet kon helpen (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dit is weinig aannemelijk, zeker omdat u verklaarde dat u een functie

hebt uitgeoefend in de gemeenschap met name "secretaris materiaal" en dat uw echtgenote een helpster was van een secretaris en uw zoon een "zaeem" (iemand die donaties verzameld) van de regio was (zie gehoorverslag CGVS p.7). Bovendien verklaarde u dat de vader van uw echtgenote de "amir" (leider) is van de provincie Baloechistan in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Ahmadi's die met ernstige problemen te kampen hebben hun voorzitter kunnen informeren. Op basis van de verslagen van de voorzitters worden de maandelijkse rapporten over vervolging van de Ahmadi-gemeenschap opgesteld. Uw "amir" van uw gemeenschap zou rapporten hebben opgestuurd naar de kalief in Londen (zie gehoorverslag CGVS p.17). U gaf aan dat er geen documenten bestaan van deze rapporten (zie gehoorverslag CGVS p.17). U stelde eveneens dat uw problemen niet bekend zijn op website's of in kranten (zie gehoorverslag CGVS p.17). Daarenboven legde u een document neer uitgevaardigd door de Ahmadi-gemeenschap in België die de functies van uzelf en uw gezin bevestigde (zie document). Het is echter bevreemdend dat ze uw problemen dan niet bevestigen in dit document of aangeven dat uw problemen effectief gekend zijn bij de kalief in Londen. Gezien het opvallende profiel van u en uw familieleden zou uw gemeenschap deze problemen zeker publiek hebben gemaakt. Tenslotte dient nog opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw reisroute vaag en stereotiep waren. U beweerde verschillende vluchten genomen te hebben, maar u heeft er geen idee van met welke reisdocumenten u nu juist reisde (zie gehoorverslag CGVS p. 12-13). U beweerde dat uw agent uw paspoorten had, maar u kon niet zeggen of u al dan niet ook daadwerkelijk met deze paspoorten reisde. Daar bij internationale reizen de identiteit steeds gecontroleerd kan worden, is het onaannemelijk dat u niets zou weten van uw reisdocumenten. U wist zelfs niet met zekerheid te zeggen wie tijdens de controles de paspoorten vasthad (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Uw verklaringen omtrent uw vluchtroute vermogen dan ook niet de werkelijkheid te achterhalen. Er ontstaat dan ook een sterke indruk dat u op een andere manier naar Europa bent gereisd, temeer daar u over verschillende familieleden in Europa beschikt die u een visum zouden kunnen verschaffen. De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De identiteitsdocumenten en huwelijksakte kunnen aanvaard worden, aangezien uw identiteit en nationaliteit of die van uw echtgenote hier niet ter discussie staat. De foto's kunnen ook aanvaard worden want uw huwelijk staat hier ook niet ter discussie. De Cd-rom met 2 transcripties voegen niets toe aan uw asielrelaas aangezien het gaat over algemene aanvallen in Lahore. Uw naam of problemen werden hierin niet vermeld (zie gehoorverslag CGVS p.11). De donaties kunnen zondermeer aanvaard worden. De algemene artikels vermelden wel de situatie van Ahmadi's in Pakistan maar u gaf zelf aan dat uw naam er niet in vermeld staat (zie gehoorverslag CGVS p.11). Bovendien gaf u aan dat u zich op het moment van deze incidenten die vermeld werden al in België bevond (zie gehoorverslag CGVS p.11). De lijst met martelaren voegen niets wezenlijks toe aan uw asielrelaas. De documenten en foto's aangaande uw winkels kunnen aanvaard worden. Dat u twee winkels als eigendom had, staat hier niet ter discussie. De beëdigende verklaring dat u van telefoonnummer veranderde kan aanvaard worden. Wat de "FIR" aangaande uw neven betreft, moet opgemerkt worden dat dit weinig toevoegt aan uw asielrelaas, gezien deze "FIR" niet over u of uw problemen handelt. De krantenartikels uit 1985 en 2009 voegen niets toe, aangezien uw naam er niet in vermeld staat (zie gehoorverslag CGVS p.11). De foto van de vermoorde persoon voegt niets toe, daar u jullie band niet kunt aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw **SHEIKH Naheed Wasay** (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Queetta (Pakistan). U zou een Ahmadi-moslima zijn. Uw echtgenoot (A. W. S. O.V. nummer 6612064) zou twee winkels hebben gehad in Pakistan. Er zou een valse zaak tegen uw echtgenoot uitgevaardigd zijn wegens ontvoering van een kind in 2006. In 2008 was er een incident met uw zoon (H.M.S.; O.V. nummer 6612069) op zijn school. In 2009 zou u overvallen zijn. In 2009 en 2010 zou uw echtgenoot bedreigd zijn door molvi's van "Khatm-e-Nabuwat" en winkeliers in de buurt. De winkel van uw echtgenoot zou ook op een 'target lijst' staan. Er zou een First Information Report ("FIR") tegen uw echtgenoot ingediend zijn door B. in maart 2010 wegens prediking. Jullie zouden verhuisd zijn in maart 2010 naar Lahore bij uw zus. Op 11 april 2010 zou u samen met uw echtgenoot en zoon

Pakistan hebben verlaten. Via Lahore en Abu Dhabi kwam u per vliegtuig aan in Moskou. Over land bent u naar België gereisd. Op 14 april 2010 heeft u hier samen met uw echtgenoot en zoon een asielaanvraag ingediend. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde uw echtgenoot (dd.10 mei 2011) volgende documenten voor: uw eigen oude identiteitskaart, de oude identiteitskaart van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, de lijst waar de winkel van uw echtgenoot op vermeld staat en vertaling, een verklaring van uw echtgenoot aangaande de verandering van uw telefoonnummer en vertaling, een First Information Report ("FIR") betreffende de neven van uw echtgenoot, een algemene dreigbrief, donaties aan de Ahmadi-gemeenschap in België, foto's van uw huwelijk, een foto van een vermoorde vriend, foto's winkels en de winkel van uw echtgenoot, een krantenartikel, een lijst met martelaars, documenten aangaande de winkel van uw echtgenoot, algemene artikels over Ahmadi's, een krantenartikel en een cd-rom met transcripties. Na het gehoor (dd. 18 mei 2011) legde uw echtgenoot een bewijs van uw functie, die van uw echtgenoot en zoon in de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan neer, uitgevaardigd door de Ahmadi-gemeenschap in België.

B. Motivering

Uit uw asielaanvraag blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot (A. W. O.V. nummer 6612064) (zie gehoorverslag CGVS p.10). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. 1 Wat betreft uw overval in 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.9) moet worden opgemerkt dat u uw belagers niet kende (zie gehoorverslag CGVS p.10). U stelde dat u dit niet hebt aangegeven bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.9). Aangezien u een Pakistaans staatsburger bent, had u dit kunnen aangeven. U kan van dit beweerde incident dan ook geen bewijs voorleggen. Uw "amiir" (leider) van uw Ahmadi-gemeenschap was wel op de hoogte. Hij vertelde dat u voorzichtig moest zijn (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het is weinig aannemelijk gezien uw functie (zie gehoorverslag CGVS p.6) in de Ahmadi-gemeenschap dat uw "amiir" u verder niet kon helpen. Gezien bovenstaande vaststellingen maakte u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. De bestreden beslissing voor mijnheer **SHEIKH Hassan Mustafa** (tweede verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Faisalabad (Pakistan). U zou een Ahmadi-moslim zijn. U zou drie jaar "zaeem" (iemand die donaties verzameld) van uw regio geweest zijn. U zou uw "metric" diploma in 2007 behaald hebben en vervolgens twee jaar gestudeerd hebben aan het "M.A. Jinnah College" in Faisalabad tot maart 2009. In 2006 zouden enkele jongens waaronder H. S. u gepest hebben omwille van uw Ahmadi-geloof. U viel en botste met uw hoofd tegen een stoel. Een leraar genaamd A. zou u in 2007 als privé-student hebben laten registreren in plaats van regulier student. Om deze reden zou uw diploma minder waard zijn. In 2008, in uw eerste jaar aan het "M.A. Jinnah College", was u op weg naar huis wanneer u werd aangevallen door H.S.. Uw neus zou gebroken zijn. Na dit incident zou u terug naar het college zijn gegaan. Uw ouders (A.W.S. O.V. nummer 6612064 en N.W.S. O.V. nummer 6612064) zouden ook problemen gekend hebben omwille van hun Ahmadi-geloof en u zou depressief geworden zijn. Jullie zouden in 2010 naar Lahore bij uw tante verhuisd zijn. Op 11 april 2010 zou u samen met uw ouders Pakistan hebben verlaten. Via Lahore en Abu Dhabi kwam u per vliegtuig aan in Moskou. Over land bent u naar België gereisd. Op 14 april 2010 heeft u hier samen met uw ouders een asielaanvraag ingediend. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw eigen geboorteakte, metric-diploma, medische attesten uit Pakistan, kaart lidmaatschap Ahmadi-gemeenschap in België, donaties aan de Ahmadi-gemeenschap in België en een document dat vertalingen van documenten die uw ouders indienden fouten kunnen bevatten. Na het gehoor (dd. 18 mei 2011) legde uw vader (A.W.S. O.V. nummer 6612064) een bewijs neer van uw functie en de functie van uw vader en moeder in de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan uitgevaardigd door de Ahmadi-gemeenschap in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen. De door u beschreven problemen gebeurden in de periode dat u school liep. Het is goed mogelijk dat u tijdens uw schoolperiode enkele problemen kende, maar deze zijn zeker niet zwaarwichtig genoeg om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien blijkt duidelijk dat ze uw verdere schoolcarrière nooit hinderden. U verklaarde dat u in 2006 door onder andere H.S., een jongen van uw school werd gepest en verwond (zie gehoorverslag CGVS p.8). U bent niet naar een dokter 1 gegaan omdat u op school verzorgd werd (zie gehoorverslag CGVS p.8). Van dit beweerde incident kan u dan ook geen bewijs voorleggen. Ook van uw bewering geslagen te zijn door een leraar kunt u geen bewijzen voorleggen. Wat meer is, ondanks uw bewering dat deze leraar iets tegen u had, gezien uw religie, behaalde u op het vak "Islamiyat", 50/75. Wat er ook van zij, deze gebeurtenissen stonden uw verdere middelbare schoolcarrière duidelijk niet in de weg. U ging zelfs gewoon verder naar school (zie gehoorverslag CGVS p.8). U legde in 2007 uw "metric"-examens af en behaalde uw diploma (zie gehoorverslag CGVS p.8). Uw leraar zou u hebben ingeschreven als privé-student waardoor uw diploma minder waarde heeft (zie gehoorverslag CGVS p.9). Desalniettemin kon u studeren aan het "M.A. Jinnah College". Op dit college volgde u verder onderwijs (zie gehoorverslag CGVS p.9). In 2008 werd u toen u op weg was naar huis van het college geslagen en uw neus werd gebroken door jongens van het college (zie gehoorverslag CGVS p.9). U legde hiervan een medisch attest voor. Hierbij moet opgemerkt worden dat de datum van afstempeling 17 februari 2010 betreft, dus twee jaar na dit beweerde incident. Bovendien gaf u aan dat iemand u vertelde dat als u Pakistan zou ontvluchten u bewijzen nodig had (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dit wijst duidelijk op een gesolliciteerd karakter van dit medisch attest. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident. Wat er ook van zij, uit uw verdere verklaringen blijkt dat dit incident geen verdere invloed had op uw studies. U ging immers terug naar het college (zie gehoorverslag CGVS p.10). Dit wijst erop dat u weinig vrees kende voor uw belagers. U verklaarde daarna geen problemen meer te hebben op school (zie gehoorverslag CGVS p.12). U deed zelfs mee aan de examens (zie gehoorverslag CGVS p.12). Door de problemen van uw ouders werd u depressief in het midden van 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.10). Hier legde u ook een medisch attest van voor. Dit attest is afgestempeld op 10 maart 2010, één jaar nadat u depressief werd. Dit wijst eveneens op een gesolliciteerd karakter van dit medische attest. Gezien bovenstaande vaststellingen maakte u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk. Verder beweerde u ook dat u gedurende drie jaar "zaeem" van uw regio was (zie gehoorverslag CGVS p.11). Uw leider van uw Ahmadi-gemeenschap zou op de hoogte geweest zijn van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS p.12). Hij zou u geen hulp kunnen bieden hebben (zie gehoorverslag CGVS p.12). Zoals uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Ahmadi's die met ernstige problemen te kampen hebben hun voorzitter kunnen informeren. Op basis van de verslagen van de voorzitters worden de maandelijkse rapporten over vervolging van de Ahmadi-gemeenschap opgesteld. Gezien uw functie en het feit dat uw ouders (zie gehoorverslag CGVS p.7 O.V. nummer 6612064) eveneens een functie hadden in de Ahmadi-gemeenschap is het weinig aannemelijk dat uw leider u niet kon helpen met uw problemen. Bovendien is het bevreemdend dat de Ahmadi-gemeenschap in België wel uw functie als "zaeem" kan bevestigen maar niet uw beweerde problemen (zie document). De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De geboorteakte kan aanvaard worden aangezien uw identiteit en nationaliteit hier niet ter discussie staat. Het document betreffende de vertalingen kan zondermeer aanvaard worden. Uw metric diploma kan eveneens aanvaard worden omdat het feit dat u dit diploma behaald heeft hier niet ter discussie staat. De donaties en uw lidkaart van de Ahmadi-gemeenschap kunnen zondermeer aanvaard worden. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat ten aanzien van uw ouders (Abdul Wasay Sheikh O.V. nummer 6612064 en N.W.S.; O.V. nummer 6612064) ook een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen drie verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de drie beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Verzoekende partij voert dan ook de materiele schending aan zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekers zijn ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikken of kunnen beschikken voor te leggen. Verzoeker en verzoekster leggen hun oude identiteitskaarten en huwelijksakte neer ter adstructie van hun identiteit en huwelijk. Tweede verzoeker legt een kopie neer van zijn geboorteakte, zijn diploma, medische attesten uit Pakistan en een lidkaart van de Ahmadi-gemeenschap in België. Verzoekers leggen echter geen paspoorten neer. Hun bewering geen reiservaring te hebben is onvoldoende om het gebrek aan enig reisbescheid te verantwoorden, te meer nu ze in familie reisden en verzoekers in Pakistan zakenmensen waren en bijgevolg voldoende bekend zijn met papieren en verplichtingen. Hun verklaringen dat zij hun eigen paspoorten afstonden aan de smokkelaar, "*daarna hebben we niet gezien met welke paspoorten we hebben gereisd*" en evenmin weten wie de paspoorten voorlegde tijdens de controles (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.12-13) wijst dan ook op een gebrek aan medewerking, te meer nu ze evenmin hun nieuwe identiteitskaarten neerleggen waarmee ze hun paspoorten aanvraagden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat ze de herhaaldelijke en systematische individuele controles van identiteits- en reisdocumenten op internationale luchthavens dienden te omzeilen. Het gebrek aan reisgegevens kan hen dan ook aangerekend worden.

4.2. Verzoekers verklaarden Pakistan te zijn ontvlucht omdat zij als Ahmadi-moslims gevisieerd en vervolgd werden en het slachtoffer waren van tal van incidenten. Ze verwijzen naar de twee aanklachten op religieuze gronden tegen verzoeker in 2006 en 2010, problemen op school en publieke bedreigingen.

4.2.1. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moeten verzoekers aantonen dat de asielaanvraag gerechtvaardigd is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoekende partij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en de waarheid spreken (zie onder meer RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.3. Verzoekster verklaart dat ze "*helpster van de secretaris materiaa*" was en het slachtoffer werd van een overval en tweede verzoeker verklaart dat hij "*de functie van zaeem*" uitoefende en als student het slachtoffer werd van pesteringen en discriminatie op school. Ze steunen hun asielaanvraag tevens op het

asielrelaas van verzoeker. Indien niet uit te sluiten valt dat tweede verzoeker problemen had op school en verzoekster op straat werd beroofd, dan kan hieruit niet worden afgeleid dat dit een religieuze oorsprong heeft en hoe dan ook wordt niet aannemelijk gemaakt dat ze omwille hiervan nood hebben aan internationale bescherming.

4.4. In 2006 werd tegen verzoeker een eerste FIR ingediend, nadat een onbekende misbruik had gemaakt van zijn telefoonnummer om losgeld te eisen voor een ontvoerd kind. Verzoeker legt een fotokopie neer van een wijziging van telefoonnummer.

Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende om aan te tonen dat hij vervolging diende te vrezen. Immers, daargelaten zijn nalatigheid of schrik zich nader te bevragen over deze kwestie, is het niet aannemelijk dat de ontvoering van een kind -van vermogende ouders- zonder gevolg blijft. Indien verzoeker inderdaad verdacht werd van betrokkenheid bij de ontvoering van een minderjarige, kan dan minstens verwacht worden dat hij aantoont aangesproken te zijn in het kader van een politieonderzoek of gerechtelijk onderzoek en al zeker wanneer religieuze vervolging aan de opzet lag. Dit is niet het geval. In tegendeel, verzoeker meldt geen bijkomende problemen. Het wijzigen van een telefoonnummer omwille van fraude kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoeker geïsoleerd werd voor ontvoering, te meer nu hij verder handel dreef en geen bijkomende problemen heeft gemeld. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de feiten van 2006 -indien ze al waarachtig zouden zijn- hem in een negatief daglicht hebben gezet.

4.5. Verzoeker verklaarde dat B. in 2010 een tweede FIR tegen hem heeft ingediend. Hij legt evenmin deze FIR neer, omdat *“zijn vader geen risico wilde nemen om deze te gaan afhalen is begrijpelijk aangezien hij schrik had dat men hem voor zijn zoon zou vasthouden”*, en verzoeker *“was zelf zijn vertrek aan het organiseren”*. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet minstens de identiteit van de aanklager en inhoud van de FIR tracht te achterhalen alvorens een eventuele noodzaak te overwegen om zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker kan dan ook niet menen dat hij op grond van dergelijke vage, boude verklaringen de waarachtigheid van de feiten kan aantonen, laat staan een geïsoleerde vrees voor vervolging om één van de redenen vervat in het vluchtelingenverdrag.

4.6. Verzoeker verklaart voorts dat de “Katme-e-Nabuwwat” hem viseert en deze groepering destijds verantwoordelijk was voor de moord op zijn neven. Verzoeker legt een FIR neer waarin gewag wordt gemaakt van moordpartijen op familieleden van verzoeker. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een affidavit bij, opgesteld door “S.M.A.”, alsook kopieën van de identiteitskaart van deze persoon.

4.7. De neergelegde FIR is een fotokopie waarvan de bewijswaarde relatief is en waaruit geen verwantschap met de slachtoffers kan blijken, noch een verband tussen verzoekers en dit incident. De neergelegde affidavit is geen authentieke akte maar een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag. Het bewijst geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is. Daargelaten dat de op schrift gestelde preek van vrijdag 2 april 2010 en de affidavit attest van S.M.A. door familieleden zijn aangebracht en dus de objectiviteit ervan niet kan komen vast te staan, kunnen deze documenten niet aantonen dat verzoekers in Pakistan systematisch vervolgd werden. Verzoeker legt geen overtuigende elementen neer, noch toont hij aan dat zijn familie beroep deed op bescherming bij de Ahmadi gemeenschap of dat een advocaat aangesproken werd terwijl de beweerde slachtoffers handel dreven in textiel en juwelen en de familie aldus vermogend was. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat de Katme-e-Nabuwwat alle zakenmensen uit zijn stadsdeel bedreigden en een gezamenlijk optreden met de overige handelaren dan ook redelijk voorkomt. Verzoeker blijft echter bij losse beweringen. De quasi onleesbare fotokopie van een algemene dreigbrief kan bezwaarlijk het geloof in zijn beweringen herstellen. Daargelaten dat aan een dergelijk onleesbaar en makkelijk te vervalsen document geen bewijswaarde kan worden gehecht, kan hieruit niet blijken dat verzoeker in het bijzonder wordt geïsoleerd door de “Katme-e-Nabuwwat”. Ten slotte wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker de bedreigingen zelf relativeert door zijn handelwijze. Immers verzoeker meende zelf dat hij Pakistan niet meteen diende te verlaten omdat hij *“hoopte dat het bij mondelinge bedreigingen ging blijven”*. Voorts kan niet overtuigen dat verzoekers wel naar het buitenland vertrekken om bescherming te zoeken, maar niet menen zich in hun eigen land te moeten beschermen. Ook kan de commissaris-generaal op dit punt worden bijgetreden wanneer hij er op wijst dat verzoekers hun voorgehouden problemen niet hebben aangebracht bij hun gemeenschap terwijl zij allen een belangrijke functie zouden hebben gehad in de Ahmadi gemeenschap, met name was

verzoeker secretaris van materiaal, verzoekster was helpster van een secretaris van materiaal, en tweede verzoeker was "zaeem". Dit haalt de nood aan internationale bescherming verder onderuit.

4.8. De overige documenten afkomstig van de Ahmadi gemeenschap in België bewijzen verzoekers geldelijke bijdragen aan de Ahmadi gemeenschap in België. Voorts wordt niet aangetoond op grond van welke overwegingen en onderzoeksdaden kon besloten worden dat de elementen die verzoekers raadsman hem vroeg te bevestigen, waarachtig waren. Het betreft dan ook complaisancestukken opgemaakt voor onderhavige procedure die de waarachtigheid van verzoekers beweringen niet kunnen aantonen.

4.9. Voorts verwijzen verzoekers naar een artikel uit de Herald Tribune en een attest van de Ahmadi gemeenschap in België over de moeilijkheden van de Ahmadi in Pakistan. Indien de Raad niet betwist dat de Ahmadi in Pakistan zich in een delicate positie kunnen bevinden, volstaat het niet te verwijzen naar algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk zelf worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr.138.480).

4.10. De overige neergelegde documenten (persoonlijke documenten over hun gezin en winkels) kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijzen hiervoor naar de hoger aangehaalde documenten en informatie.

5.2. De Raad kan slechts herhalen dat niet wordt betwist dat de Ahmadi in de negatieve aandacht staan van de radicale moslimgroeperingen, evenmin kan blijken dat de Ahmadi actief worden vervolgd. Immers, ondanks de bestaande, voor de Ahmadi discriminerende wetgeving (zie administratief dossier) is er geen sprake van actieve en systematische vervolging door de Pakistaanse autoriteiten. *In casu* kan niet blijken dat verzoekers vervolgd werden, noch dat ze, in zover noodzakelijk –quod non–, geen bescherming kunnen vinden in Pakistan. Bovendien blijkt ontegensprekelijk uit verzoekers hun eigen verklaringen dat Ahmadi wel worden toegelaten tot de publieke sfeer, met succes beroep kunnen doen op het gerecht en de administratieve diensten zonder vervolging te vrezen. Derhalve wordt niet aangetoond dat zij nood hebben aan (internationale) bescherming omdat zij deel uitmaken van de geloofsgemeenschap van de Amadi.

5.3. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier of het verzoekschrift blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 74 252 / IV; RvV 74 263 / IV en RvV 74 500 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK